

Dedičstvo deťom.

„Od narodenia až po smrť bdie nad nami náš mocný Pán a On nás sprevádza celým životom, sa spieva v jednej piesni.“

Teraz dnes budeme o tejto starostlivosti Božej uvažovať.

Nad životom kráľa Dávida a nad prvou časťou života Šalamúnovým vidíme, že bola ruka Božia, bola položená na životoch, na oboch týchto mužov a bolo jasne cítiť a poznať, že je to život požehnaný, a dnes by sme povedali, že je to život, ktorý stojí za to žiť. Prečítame si z prvej knihy Paralipomenom, z dvadsiatej ôsmej kapitoly verše 2 – 6: (Roháčkov preklad).

A kráľ Dávid povstanúc na svoje nohy, riekol: Počujte ma, moji bratia a môj ľude, ja som mal umiernené vo svojom srdci vystaviť truhle Hospodinovej dom odpočinutia, aby bol za podnožie nohám nášho Boha, a pripravil som potrebné k stavaniu. Ale Boh mi povedal: Nebudeš stavať môjmu Menu dom, lebo si mužom vojen a vylieval si krv. Hospodin, Boh Izraelov, si vyvolil mňa z celého domu môjho otca, aby som bol kráľom nad Izraelom naveky, lebo Júdu si vyvolil za vojvodu v dome Júdovom dom môjho otca, a medzi synmi môjho otca sa Mu zalúbilo vo mne, aby ma učinil kráľom nad celým Izraelom. A spomedzi všetkých mojich synov, lebo Hospodin mi dal mnoho synov, vyvolil si Šalamúna, môjho syna, aby sedel na tróne kráľovstva Hospodinovho nad Izraelom. A riekol mi: Šalamún, tvoj syn, ten vystaví môj dom a moje dvory, lebo som si ho vyvolil sebe za syna a ja budem je mu za otca.

A ešte od 10 - 13. verš:

Preto teraz vedz, že si Ťa Hospodin vyvolil, aby si vystavil dom za svätyňu. Buď silný a konaj. A Dávid dal Šalamúnovi, svojmu synovi, vzor dvorany Božej a jej domov, jej zásobárni, jej vrchných siení a jej vnútorných komôr, i domu svätej pokrývky zmierenia, ako aj vzor všetkého toho, čo bolo v duchu u neho dotyčne: dvorov domu Hospodinovho a všetkých komôr dookola, pre poklady domu Božieho a pre poklady svätých vecí.

A ešte budeme čítať 20. verš.

A Dávid riekol Šalamúnovi, svojmu synovi: Buď silný a zmužilý a konaj! Neboj sa, ani sa nestrachuj, lebo Hospodin Boh, môj Boh je s tebou. Nenechá Ťa, ani Ťa neopustí, dokiaľ nedokončíš všetkého diela služby domu Hospodinovho.

V časti nášho uvažovania, kde sme rozprávali o vzťahu medzi Izaiom a Dávidom a o dejinách začiatkov Dávidových, tam sme si jasne uvedomili, že dedičstvom Dávidovým po rodičovskom dome, po výchove v rodičovskom dome bola len jedna jediná vec, a to taká vzácna vec. Týmto bola oddaná láska plná bázne k Hospodinovi, k Bohu Izraelovmu. Dávid nevedel, čo to preňho bude znamenať v jeho živote. Ale vinul sa k Bohu. Úprimná láska k Hospodinovi a spoľahnutie sa na Neho. Viete, to je aj v prostredí náboženskom, v takom, kde nežije v rodičoch horúca túžba slúžiť Bohu. Keď nie sú rodičia znovuzrodení. Aj v takomto prostredí, keď sa nám zdá, že je to len formálne náboženstvo, môžu vyrásť deti, v ktorých srdciach sa rozhorí láska k Hospodinovi, k Bohu. V našom prípade k Pánovi Ježišovi a k celej svätej trojici: Otcovi, Synovi, aj Duchu Svätému. A Pán Boh sa môže skloniť a položiť svoju ruku na toto dieťa.

A tak Hospodin videl, že v Dávidovi je horúce srdce, ktoré chce byť poslušné Bohu. Je vďačné aj za ťažké dni. Nerobí rozdiel, či je to deň radosti a pokoja, alebo deň trápenia. On bol pri ovciach, takže či má pokoj a slniečko svieti, alebo sa tam potulujú medvede a levy a on má plné ruky práce, aby ochránil stádo. Bol vďačný za každý deň a prevládala v ňom túžba žiť podľa Božích príkazov. Videl, že Dávid naozaj má rád Božiu cestu, a že dáva prednosť Božím cestám a úmyslom pred svojimi vlastnými. Viete, každý má svoje predstavy o tom, ako treba žiť, a potom príde Boží príkaz: „Pôjdeš tadiaľto!“ a po vojensky by sme povedali, že zasalutoval, urobil vpravo a šiel tadiaľ, kde mu bolo ukázané. To nie je v každom. Nie každý z nás je toto ochotný urobiť. Vzdať sa vlastných ciest a ísť cestami, ktoré mu Pán Boh ukáže. V Dávidovi to bolo. A preto sme tu mohli povedať, že pod vedením Ducha Božieho Dávid budoval celú budúcnosť svojho života. A vyvrcholenie tohto potom mohol odovzdať svojmu synovi ako dedičstvo „Tak tu máš, toto dokončí.“ Ešte raz opakujem, že základom, z ktorého vyrástol Dávidov životný program vo vzťahu k Bohu, bola jeho láska a bázeň pred Hospodinom.

V čase starej zmluvy Duch Hospodinov spočinul iba na málokom, a to sa udialo tak, čítame to v prorockých, že „Duch Hospodinov bol nado mnou a stalo sa toto a toto...“ O málokom bolo povedané, že Duch Hospodinov bol trvale na ňom. O Dávidovi je to ale povedané, že Duch Hospodinov zostúpil na Dávida a zostal na ňom. A Dávid sa zrejme dopytoval Hospodina, čo má robiť, a držal sa pokynov, ktoré dostal. V prvej a druhej knihe Samuelovej čítame sedemkrát: „Dávid sa pýtal Hospodina a dostal odpoveď a šiel podľa odpovede.“ Viete, keby sme sa počas života sedemkrát opýtali Hospodina, že kadiaľ máme ísť a čo máme robiť, tak by to nebolo veľa. Lenže sedem je číslo plnosti. To znamená, že Dávid sa neustále pýtal Hospodina: „Kadiaľ mám ísť?“ Napríklad aj tu tá zvesť o tom, že: „Povedal mi Hospodin, že jeden z mojich synov bude stavať ten dom...“ To nie je zapísané v prvej knihe Samuelovej, že sa pýtal na to Hospodina. Ale on sa pýtal, pravidelne sa pýtal. A tých sedem prípadov, o ktorých čítame je len oznámenie o tom, čo sa dialo, a že sa to dialo v plnosti. V čase, v ktorom žijeme, platí tá dobrá zvesť. Vynikajúca zvesť. Každé dieťa Božie je plné Ducha Svätého. Na každom z nás, ktorí sme prežili znovuzrodenie, leží Božie požehnanie, a Duch Boží spočíva na nás. A teraz je otázka: Pýtame sa Hospodina, ktorou cestou máme ísť? Sme zvedaví, kde nás Pán Boh chce mať? Alebo tak opatrne kráčame, aby sme dobrého Otca nebeského neurazili, a to svoje si nechali. Konáme to tak, ako to robil Dávid? Pýtame sa Hospodina? Na každom z nás leží Duch Pánov a my sa môžeme pýtať. A viete čo? My aj odpovede dostávame. Raz sú tiché, inokedy je to také nutkanie: Toto urob, alebo tamto urob... Inokedy je to hlasný príkaz. Ja som veľa ráz počul: „Toto sprav!“ Veľa ráz som to počul. Takže my dostávame odpovede od Hospodina. Ideme tou cestou, na ktorú nás On upravuje? Totiž, to je spôsob budovania požehnaného života, ktorý potom môžeme nechať ďalšej generácii, našim synom a dcéram. Ešte o tom budeme rozprávať. Nezabudnime, že osobný príklad nášho života je najlepším svedectvom o tom, ako správne žiť. Alebo ako nie celkom správne žiť. Ale náš osobný príklad je to, čo strháva naše deti na cesty, po ktorých chodíme my, ak sú to správne cesty. A koľkokrát aj vtedy, keď sú to nesprávne, viete, ale o tom sme už hovorili. Dávidov život nie je životom perfektného človeka. Vôbec nie. Viete, je to život plný víťazstiev aj pádov. Plný múdrych rozhodnutí aj omylov. Plný pravdy, ale aj pochybných výrokov, klamstiev. Ale pri Dávidovi bola vždy jedna vec. Nikdy nefigľoval. Nikdy sa nesnažil prikryť svoju vinu. Bola pri ňom poctivosť Božia. Priznal svoje zlyhanie, prosil o odpustenie, vystríhal sa toho, v čom zlyhal, nechcel už viackrát opakovať zlé veci, ktoré sa udiali v jeho živote a hľadal cesty Božie, ktorými by predchádzal takýmto situáciám. Keď čítame 51.

žalm, tam to krásne vidíme všetky tieto štyri zložky v Dávidovom živote. Čítame o tom viackrát v knihách Kráľovských, v Samuelových knihách a v knihe Paralipomenom, ako sa vyvíjal, ako Dávid priznal svoju vinu, žiadal o odpustenie, prosí o vytrhnutie z hriechov, a potom predkladá: „Hospodine, touto cestou by som chcel ísť, aby som viackrát do toho hriechu nepadol.“ Viete, to je na muža Starej Zmluvy niečo mimoriadne. A aj nás volá Pán na túto cestu úprimnej poctivosti. Na cestu, na ktorej nič neprikryvame, na nič sa nevyhovráame, ale keď sme zhršli, ideme pred Božiu tvár. Prosíme o odpustenie, prosíme o vyslobodenie z hriechu a hľadáme cestu Božiu, po ktorej by sme sa vyhli, aby sme opäť neprišli do pukušenia, alebo neprišli do trápenia, znova do toho istého hriechu. Je to ťažká cesta. Ale správna. Nečakajme, že pri takomto postupe sa budú diať len zázraky. Veľakrát sa nám stane, že pôjdeme tou istou cestou, a že zhršíme zrovna tak ako sme zhršli. Ale vytrvajte, tak ako Dávid vytrval a prosil, a znova prosil, lebo kto vytrvá, ten zvíťazí. Viete kto prehrá? Ten kto sa vzdá. Ten, kto povie: „Už som stokrát skúsil, už to nemá zmysel.“ Nie, má to zmysel aj stoprvýkrát, aj stodruhykrát, aj dvestoprvýkrát, aj dvestodruhykrát. Má to zmysel. Prehrali sme vtedy, keď sa vzdáme. Kto vytrvá, ten zvíťazí. To platí. Dávid, zrejme ešte v čase, keď bol plný sil, na vrchole mužnosti a úspechov v kráľovstve, sa rozhodol, že postaví svojmu Bohu chrám. On to tu hovorí, že si umienil vo svojom srdci vystaviť truhle zmluvy Hospodinovej dom odpočinutia, ktorý by bol podnožou Jeho nôh. Bolo mu jasné, že Hospodin nezostúpi do toho chrámu, že to bude len podnož Jeho nôh. A keď sa rozhodol, tak si zavola prороka Nátana a rozprávali o tom. Radili sa a Nátan mu povedal: „Nech učníš tak, ako ti hovorí tvoje srdce.“ Lenže, v noci sa ukázal Hospodin Nátanovi a hovorí mu: „Nie. Nie Dávid, ale jeho syn postaví dom Hospodinov. A ty mu to chod povedať.“ No, tak v jeden deň mu povedal: „Dobre, tak budeš robiť.“ a na druhý deň príde a hovorí: „Tak Hospodin mi povedal, že nie ty, ale tvoj syn.“ Ako sa dozvedáme z Dávidovho príhovoru k Šalamúnovi, bolo to preto, lebo, hovorí Hospodin: „Vylial si množstvo krvi a viedol si veľké boje. Nebudeš stavať môjmu Menu dom, lebo si vylial veľa krvi na zem predom mnou. Hľa, syn sa ti narodí, a ten bude mužom odpočinutia. Jeho meno bude Šalamún-pokojný. Ten postaví môjmu Menu dom.“ Hospodin nedovolil Dávidovi stavať dom Boží. A povedal aj dôvod. „Vylial si veľa krvi na zem predom mnou.“ Ale z toho vidno ešte jednu veľmi zaujímavú vec. O Dávidovi Pán hovorí, že bol poslušný vo všetkom, čo mu prikázal, okrem veci Uriášovej. Vo všetkom ostatnom mu bol poslušný. A tu mu hovorí: „Vylial si veľa krvi predom mnou, nebudeš stavať môj dom.“ Aj pri konaní podľa Božej vôle nás môže viesť cesta nasledovania Hospodinom tak, že iné veci, ktoré budeme vidieť, že by boli dobré a správne uprostred Jeho ľudu, nám nedovolí robiť. Pretože to bude služba pre iných. Nesnažme sa robiť to, čo nám Pán Boh nedal, aby sme robili. Kto je prorokom, nech prorokuje. Kto je evanjelistom, nech evanjelizuje. Kto je učiteľom, nech učí. Kto je správcom, nech spravuje. Kto vie preukazovať milosrdenstvo, nech ho s vďakou a s radosťou preukazuje. Kto je povolaný k modlitbám, nech sa modlí. Robme to, čo nám náš Otec prikázal a k čomu nás vystrojil potrebnými vlastnosťami. A keď to budeme robiť, tak sa o to ostatné postará Hospodin. Aj u Dávida to tak bolo, že mu nedovolil síce stavať dom Hospodinov, ale mu nevzal milosť, aby výstavbu Božieho domu nepripravoval. „Môžeš ho chystať, ale stavať ho nebudeš. Stavať ho bude tvoj syn. Budeš mať syna. Jeho meno bude Šalamún a ten postaví môjmu Menu dom.“ Dávid mal z Hebrona 6 synov. No kolkí sa mu narodilo v Jeruzaleme, to nevieme. A hovorí mu, že narodí sa ti syn. V budúcnosti. Dostal sľub: „Budeš mať syna. Ani jeden z tých, ktorých máš, nebude stavať môj dom. Nebude dedičom môjho požehnanie. Ten tvoj syn, ktorý sa ti narodí, a dáš mu meno Šalamún, ten to bude.“ A myslím si, že mu Pán Boh aj povedal, že: „Ja ti poviem, ktorému dáš meno Šalamún.“ Uvedomme si, že to nebol prvorodený syn v tej postupnosti: Abrahám, Izák, Jakob, Júda. A ani tu to nebol prvorodený. A Pán Boh mal svoj poriadok, ako prenášať požehnanie z generácie na generáciu. My sme vo vynikajúcej situácii. Sme deti Novej Zmluvy a podľa môjho pozorovania, ako to vidím v živote, môžu byť dedičmi požehnanie Božieho všetky naše deti. O tom, či zdedí požehnanie Hospodinovo alebo nie, rozhoduje ich vzťah k Bohu. Každé dieťa, ktorého vzťah k Hospodinovi je pozitívny, bude požehnané. To som videl a toho som svedkom. Každé dieťa, ktoré bude mať pozitívny vzťah k Hospodinovi, môže byť dedičom požehnanie po otcov v tej svätej postupnosti odovzdávania požehnanie z generácie na generáciu.

Ako to bolo ďalej s Dávidom... Hospodin neodoprel Dávidovi radosť byť iniciátorom stavby chrámu a s tým spojil aj Božie sľuby, že upevní postavenie Dávidových potomkov ako kráľov Božieho ľudu, dá mu syna, ktorého meno bude „Pokojný“ (Šalamún: Shallom=pokoj), a ten postaví chrám Hospodinovi. Dávidova túžba sa naplní, ale nie cez jeho prácu, ale cez prácu jeho syna. Ani nie preto, že by syn bol nejako zvlášť hodný tejto práce a toho zvláštneho postavenia, ktorého sa mu od Hospodina dostalo. Pán hovorí: „Pre tvoj život a pre požehnanie, ktoré som položil na teba, tvoj syn to urobí.“ Takže to, že otec, Dávid, žil tak, že mu Hospodin daroval naplnenie jeho túžby cez jeho syna. Tam je napísané, že celý život Šalamúnov bol prikrýty milosťou Božou, ktorá sa mu stala pre jeho otca. Pre život jeho otca. Na konci Šalamúnových príbehov čítame: „Pre otca Dávida to neurobím tebe, ale tvojmu synovi. – Keď mu Pán hovorí, čo sa s ním stane, pretože Šalamún nebol verný. Toto prikrýtie milosťou Božou, ktorá sa stala otcovi, alebo ktorá sa stala nám, ktorá sa stane mne... Toto je dedičstvo, ktoré môžeme nechať našim deťom. Tak ako Abrahám dal všetko, čom mal, Izákovi, tak ako Izák požehnal Jakoba, tak ako Jakob požehnal Júdu, tak aj Dávid pred celým Izraelom zaviazal Šalamúna, aby staval dom Hospodinov. Položil na neho Božie požehnanie, ale zároveň ho upozornil, že ak by opustil cesty Božie, Hospodin opustí jeho. Tam sa hovorí, že Hospodin ho zavrhuje. Potom dal Šalamúnovi všetko, čo potreboval: model domu Božieho, projekty, materiál, peniaze. „A ty sa teraz staraj, aby z toho bol vybudovaný dom Boží.“ Čo myslíte, chcel Dávid postaviť pomník sebe? Alebo chcel postaviť chrám Boží, ktorý by slúžil na slávu Hospodinovi? Z literatúry som poznal jedného pána, volal sa Stalin. Bolo zaujímavé, že ešte kým žil, postavil si tisíce pomníkov. Poznám som aj iných, ktorí to takto robili. Nevieťm o tom, že by si bol Dávid postavil jeden jediný pomník. Ale trval na tom, že chrám Boží chce postaviť, a že ho jeho syn Jemu postaví. A nepostaví mu pomník, postaví chrám Hospodinovi. Dávid nešiel cestou, kde by chcel po sebe nechať nejakú veľkú stopu v dejinách. Netušil, že o 3000 rokov tu budeme stáť a sedieť a budeme rozprávať o Dávidovi a o jeho spôsobe, ako si budoval život pod správou Božieho Ducha. Netušil, ani ho to nezaujímalo. Nás to zaujíma, lebo máme príklad, ako to máme robiť. A zomrel v dobrej starobe sýty dní bohatstva a slávy. Predstavte si, odovzdá projekty, materiál, finančné prostriedky, myšlienky, a potom sýty staroby, dní bohatstva a slávy, sa odoberie k svojmu Otcovi, ktorý je v nebesiach. A Šalamúnove prvé kroky na tróne boli viazané s odkazmi jeho otca Dávida. A aj spôsob života mladého kráľa sa veľmi podobal na spôsob života v kráľovskom dome Dávidovom. A bol v tom aj krutý boj o upevnenie jeho moci. Synov Dávidových bola hojnosť, väčšina bola oveľa starších ako bol Šalamún a mysleli si: „Je to holobriadok, my sme starší a skúsenejší, bolo by lepšie pre ríšu, keby

sme to my vzali...“ No a potom tam bol Abiáš, potom tam bol ďalší... Jednoducho, bol to mocenský boj, krutý boj o nástupníctvo. Trvalo to asi 4 roky. A potom 3. kapitola 1. Knihy kráľov začína takými zvláštnymi slovami: „A Šalamún sa spríbuznil s faraónom, kráľom Egypta, stanúc sa jeho zaťom, lebo si vzal dcéru faraónovu za ženu a doviedol ju do mesta Dávidovho.“ To je po tých mocenských trápeniach, ktoré tam mal, prvý výrok o tom, čo Šalamún, ako samostatný kráľ, urobil. Spríbuznil sa s faraónom. Dôležitosť tohto Šalamúnovho kroku si ani nevieme dostatočne uvedomiť dovtedy, kým si nedočítame Šalamúnov život až do konca. A to sa ukázalo až po rokoch, po tridsiatich alebo možno až po štyridsiatich rokoch. A tento text stojí pred slovami: „A Šalamún miloval Hospodina.“ Najskôr sa spríbuznil s faraónom, a potom je tam, že miloval Hospodina. Podľa všetkého sa to stalo skôr ako sa udiala stavba chrámu v priebehu prvých štyroch rokov jeho vlády. Viete, ale spriaznenie sa s Egyptom, so zemou otroctva a so zemou odporu proti Hospodinovi vždy znamenalo pre ľud Boží trápenie, problémy a starosti pre Božie deti. Platí to aj dnes. Spríbuznenie so svetom vytvára problémy pre Božie deti, nečakané problémy, ktoré sú častokrát neriešiteľné. Šalamúnov vzťah k Hospodinovi musel ale byť veľmi úprimný, inak by sa mu Boh nebol ukázal, resp. prihovoriť osobne. A tak prišla Božia ponuka: „Žiadaj si, čo ti mám dať.“ Šalamún bol bystrý mladý muž a uvedomil si, že vzhľadom na svoj vek nemá dostatok skúseností a prezieravosti pre správu ríše, akou bola ríša jeho otca. Bol tam podstatný kus Sýrie, Libanonu, dnešného územia Izraela a Palestínskej oblasti a oblasti okolo Červeného mora, bol to veľký kus zeme a bývalo tam veľa ľudí. A tak si pýta dostatok prezieravosti pre správu ríše. Vedel, že bohatstvo a sláva mu neuniknú, ak bude múdro spravovať svoje kráľovstvo. A tak prosí:

„Daj svojmu služobníkovi poslušné srdce, aby súdil tvoj ľud, a aby vedel rozpoznať medzi zlým a dobrým.“ Dobre urobil, aj Hospodinovi sa to ľúbilo. A dal mu viac ako si pýtal. Dal mu múdrosť, a ešte okrem toho dostal bohatstvo a slávu. A dostal aj sľub dlhovekosti, ak bude chodiť po cestách Hospodinových. Žiaľ, toto sa nenaplnilo. Na upevnenie svojho postavenia ako kráľa potreboval Šalamún 4 roky. Potom začal stavať chrám. Chrám staval 7 rokov. Bolo pri tom zamestnaných najmenej 180 000 ľudí. Na tie dni to bola mimoriadne veľká stavba a trvala neobyčajne krátko. Tak rýchlo to šlo len preto, lebo množstvo materiálu už bolo pripraveného, že ho zdedil od otca. Šalamún vstúpil do Dávidovej práce a dokončil ju. Je veľkým Božím požehnaním a Božou milosťou, ak dieťa vstúpi na Božom kráľovstve do práce otcovej a dokončí ju. Je to niečo, čo vás naplní veľkou radosťou, keď vidíte, ako vaše deti chodia cestou Božou a v mnohých veciach dokončujú práce, ktoré ste vy robili a Pán vám nedal, aby ste ich vy dokončili, ale treba, aby ich dokončili ďalší. Keď čítame pasáže o prenesení truhly zmluvy do chrámu, o sprievodných javoch pri vysvätení chrámu, keď čítame o požehnaní Šalamúnových a o modlitbe Šalamúnovej, všetko nás to uistuje, že Šalamún bol Božie knieža na tróne Izraelovom. Po všetkých týchto slávnostiach sa ukázal Boh Šalamúnovi po druhýkrát. A povedal mu o požehnaní, ktoré ho čaká, ak bude verný ako Dávid, jeho otec. Ale mu povedal aj o zlorečenstve, ktoré položí na celý Izrael a celého Júdu pre jeho neveru, nestatočnosť, neposlušnosť. Otec nebeský tam nehovorí o tom, či to bude neposlušnosť zo vzbury alebo z pohrdania, alebo neposlušnosť nevedomá, kde si on nebude vedomý toho, že by išiel zlou cestou. Nič o tom nehovorí. Hovorí len: „Ak nepôjdeš mojimi cestami, položím zlorečenie na Izrael.“ Verím, že Šalamún vôbec nemal na programe neisť cestou Božou. Ale veľká múdrosť, ktorú dostal od Hospodina, a ktorou vládol, nebola v ruke Božej. Viete, tam nikde nečítame, že Šalamún sa pýtal Hospodina. Všimnite si, že vo všetkých textoch o Šalamúnovi akoby vymizol tento výrok. Dávid sa pýtal, Šalamún sa nepýtal, on bol múdry. On to vedel. Koľko ľudí je dnes medzi nami takých, ktorí sú múdri a nemusia sa na nič pýtať. A ešte tým viac vo svete. „Čo mne tu má čo kto vykladať?“

Múdrosť, ktorá nebola v službách Božích, ho viedla cestou reorganizácie celej ríše. On ju síce rozdelil na 12 častí, tak ako bolo 12 kmeňov, ale vôbec to neboli kmene. Ďalej sa pustil do výstavby vlastného domu. Tá mu trvala 13 rokov, skoro dvojnásobok toho, ako výstavba domu Hospodinovho. A navyiac sa vybral cestou okolitých kráľov. Zbieral bohatstvo, budoval vojsko a nadovážil si žien. Šalamún 4 roky potreboval na upevnenie svojej moci, 7 rokov na stavbu chrámu, a potom 13 rokov na stavbu jeho domu, 16 rokov bez nejakého programu. Od chvíle, keď s ním po druhý raz hovoril Hospodin, až do dňa jeho smrti nečítame, že by sa Šalamún pýtal Hospodina, ale žiaľ, ani predtým nie. Za zlom v živote Šalamúnovom považujem čas dokončenia chrámu. Keď dokončil chrám, povedal si: „Tak, a už som urobil.“ A to je tragédia v živote Božieho človeka. Keď si pomyslí, že už urobil, a že už netreba robiť viac, to je tragédia v živote Božieho dieťaťa. A bola to tragédia aj v Šalamúnovom živote. Viete, Božie dieťa, ktoré príde k záveru, že už urobil, takto stráca Boží program a dostáva sa na cestu zaostávania od lásky Hospodinovej. Šalamún zastal pred otázkou: „Keď som dokončil, čo ďalej?“ A pretože pri stavbe chrámu nenašiel lásku k Hospodinovi, ktorá by ho viedla ďalej, tak ako jeho otca, a nečakal na Jeho vedenie, ale konal podľa vlastnej múdrosti, dostal sa na cestu, po ktorej išli jeho okolití vládcovia. Aj nám sa môže stať že stratíme program Boží a začneme robiť presne to, čo robí naše okolie. Nemusia to byť vládcovia. A program, ktorý majú oni, sa nám zapáči a pôjdeme tou cestou. I Šalamún kráča vo vlastnej múdrosti. A tak jeho cesta bola od týchto dní až po jeho smrť cestou márnosti, a čo je horšie, aj cestou poznačenou modlárstvom.

Ešte raz taký prehľad o tom, čo sme hovorili. Základ, z ktorého vyrástol Dávidov životný program vo vzťahu k Bohu, bola jeho láska a bázeň pred Hospodinom. To bol základ, z ktorého to narástlo. Dávid sa pýtal Hospodina, čo má robiť. A dostával odpovede. Pýtame sa my nášho Hospodina, čo máme robiť? A keď dostaneme odpovede, robíme tak, akú odpoveď sme dostali? To je totižto jediný spôsob budovania požehnaného života, ktorého môžeme nechať ďalšej generácii, našim synom a dcéram. Pri Dávidovi bola vždy prítomná poctivosť, ktorá spôsobovala to, že priznal svoje zlyhanie, prosil o odpustenie, vystríhal sa toho, v čom zlyhal, a hľadal Božie cesty, ako predísť takémuto zlyhaniu v budúcnosti. Neprikrývame nič výhovorkami, ale sa nevzdávame. Kto vytvára, zvíťazí. Ďalej nesnažme sa robiť to, k čomu nás Pán nezavolať, neposlal. Robme to, čo nám náš Otec kázal a k čomu nás vystrojil potrebnými vlastnosťami. Celý život Šalamúnov bol prikrýty Božou milosťou, ktorá sa stala jeho otcovi. Toto je dedičstvo, ktoré aj my môžeme nechať našim deťom. Dávid túži postaviť dom svojmu Bohu a nie pomník sebe. To je veľmi vážne upozornenie pre nás, pre každého. Nie pomník sebe, ale kus práce pre oslavu Hospodinovu. Šalamún sa spríbuznil s faraónom. Spríbuznenie sa so svetom vytvára aj dnes problémy pre Božie deti. Problémy, ktoré sú často neriešiteľné. Aj pri Šalamúnovi to bolo tak. Šalamún postavil chrám Bohu a dokončil ho. Je veľkým Božím požehnaním a Božou milosťou, ak synovia vstúpia do práce svojich otcov na Božom kráľovstve a dokončia ju. To je veľká milosť. Za zlom v Šalamúnovom živote považujem

čas, keď dokončil stavbu chrámu a pomyslel si: „Tak, už som urobil.“ Božie dieťa, ktoré príde k tomuto záveru, že už urobilo, stráca Boží program a dostáva sa na cestu zaostávania v láske k Bohu.
A tak, nech nám Pán dá milosť, aby sme našim deťom nechávali ako dedičstvo prikrytie Božou milosťou na celý ich život. Amen.